

DALGA

Sonali Deraniyagala

Çeviri
Yasemin Balkancı

epsilon®

Alexandra ve Kristiana'ya

Bir

Yala, Sri Lanka, 26 Aralık 2004

Hiçbir şey düşünmedim başta. Okyanus otele normalden daha yakın görünüyordu, hepsi bu. Beyaz, köpüklü bir dalga, kumun aniden bitip denize dönüştüğü sahilden buraya onca yolu aşmış gelmişti. Kumsalın o kısmında asla su göremezdiniz. Beni ikaz eden, arkadaşımız Orlantha'ydı. Kısa bir süre önce kapımızı çalmış, ayrılmak için hazır olup olmadığımızı sormuştu. Neredeyse hazırdık. Steve duşta ya da muhtemelen tuvalette bir şeyler okuyordu. İki oğlumuz arka sundurmada Noel hediyelerinin etrafında neşeyle dört dönüyordu.

Sri Lanka'nın güneydoğusunda bir milli parkta, Yala'daydık. Ak karınlı deniz kartallarının vatanıydı burası ve Vikram'a göre bunlar dünyanın en harika kuşlarıydı. Vikram kuşlar hakkında sekiz yaşında bir çocuktan beklenmeyecek kadar çok şey biliyordu. Yala'daki otelimizin kıyısındaki lagüne bir deniz kartalı yuva yapmıştı ve Vikram bir kez olsun onları görebilmek için yakındaki bir kayaya oturup saatlerce beklemişti. Ne var ki bu kuşlar randevularına ancak dış perisi kadar sadıktı.

Anne babamla burada dört gün geçirmiştik. Bir hafta geçmeden Steve, ben ve çocuklar Londra'ya giden uçakta olacaktık. Malli'nin keman konserinin olduğu sabah Kolombo'dan Yala'ya arabayla gelmiştik. Malli'nin asıl aşkı kemani değil sahneydi. Sahnede durup yanındaki kızı taklit etti ve tam bir ustalıkla eğilerek selâm verdi. "Numara yapıyor anne, numara yapıyor," diye fısıldadı Vik kulağıma, beş yaşındaki kardeşinin küstah özgüveninden etkilenecek.

Sri Lanka'ya gittiğimizde dostumuz Orlantha, Malli'ye keman dersleri veriyordu. Orlantha, Los Angeles'taki yaşamına Kolombo'da öğretmenlik yapmak için kısa bir ara vermişti ve çocuklardan oluşan orkestrası gittikçe büyüyordu. Orkestralarına "Denizin Telleri" adını vermişlerdi.

Şimdi Orlantha'yla bu otel odasının kapısında lâflıyorduk. Yala'ya birlikte gelmeyi plânlamamıştık, o Amerika'dan tatil için gelen ailesiyle birlikteydi. Çocuklarımın maskaralıklarını bir süre izleyip bir gün böyle bir aileye sahip olmak istediğini söyledi. "Yaşadığımız hayat çok güzel, bir rüya gibi," dedi.

Ve dalgayı da işte o anda gördü. "Aman Tanrım, deniz buraya geliyor." Söylediği buydu. Arkamda bir yere bakıyordu. O kadar etkileyici ya da korkutucu görünmemişti. Sadece beyaz köpük çizgisiyle büyük bir dalga.

Ama bizim odamızdan dalga görmeniz pek olağan bir şey değildi. Okyanusu bile zar zor görebiliyordunuz. Genellikle görünen şey suyun başladığı yerde aşağı doğru aniden meyillenen geniş bir kum zemin ve üzerinde mavi bir parıltıydı. Şimdi ise köpüklü dalga bu meyil aldığı yere doğru büyüyor ve denizle otel odamızın arasındaki yolda-

ki ağaçlara doğru ilerliyor, ağaçları garip küçük kozalıklara benzetiyordu. Bu kadarı da tuhaftı. Banyoya, Steve'e seslendim. "Steve dışarı çık. Sana göstermek istediğim acayip bir şey var." Bunu kaçırmasını istemiyordum. O koca köpük dağılıp kaybolmadan görmesini istemiştim. "Bir dakikaya çıkıyorum," diye mırıldandı Steve, hiç keyfini bozmadan.

Ve sonra birkaç dalga daha geldi. Sonra birkaç dalga daha. Vik arka tarafta *Hobbit*'in ilk sayfasını okuyordu. Kapıyı kapamasını söyledim. Dört bölümlü bir cam kapıydı ve hepsini teker teker kapayıp geldi, yanımda dikildi. Ne bir şey söyledi, ne de bana neler olduğunu sordu.

Köpükler dalgaya dönüşmeye başlamıştı. Dalgalar sahiline bittiği küçük tümseğin önünde birbiri üstüne biniyor gibiydi; normal değildi bu. Deniz hiçbir zaman bu kadar içerilere girmezdi. Dalgalar geri çekilmiyor ya da sahile vurduğunda kaybolmuyordu. Daha da yaklaşmışlardı şimdi. Kahverengi ve gri, kahverengi ve gri. Dalgalar hızla ağaçları geçip otel odamıza doğru ilerliyorlardı. Bu tatlı köpüklü dalgalar birbirlerine katıldıkça güçlenmiş, aniden öfkeli ve tehditkâr bir hâl almışlardı. "Steve derhal çıkmak zorundasın. Hemen!"

Steve *sarong*'unu* bağlayarak telâşla banyodan çıktı. Dışarı baktı. Konuşmadık.

Ben Vik ve Malli'yi kaparak ön kapıya koştum. Steve'in önündeydim, bir elimle bir oğlumu diğeriyle ötekini tutuyordum. "Birini bana ver, hadi!" diye bağırdı Steve uzanarak. Ama bu vakit kaybettirecekti, vermedim. Zaman yok-

*Güneydoğu Asya'da bele ya da göğse dolanarak kullanılan peştemal benzeri yerel bir giysi. (Ç.N.)

tu. Çok hızlı olmalıydık. Biliyordum bunu. Ama neden kaçtığımı henüz bilmiyordum.

Annemler için durmadım. Yan odada, hemen sağımızdaki dairede kalan anne babamın kapısını çalmak için durmadım. Onları uyarmak için bağırmadım. Kapılarını çalıp onları dışarı çağırmadım. Odalarının önünden geçerken bir milisaniyeliğine acaba bağırırsam mı diye geçirdim içimden. Ama duramazdım, vakit kaybettirirdi bu. Durmaksızın koşmalıydık. Çocukları ellerinden sıkıca yakaladım. Dışarı çıkmalıydık.

Otelin önündeki araba yoluna doğru kaçtık. Çocuklar da benim kadar hızlı koşuyorlardı; ne tökezlediler ne de düştüler. Çıplak ayaklarına batan taşlar, ağaç dikenleri hızlarını kesmedi. Tek kelime etmediler. Ama ayak seslerimiz yüksekti, yeri döven adımlarımızı duyabiliyordum.

Önümüzde hızla giden bir cip vardı. Aniden durdu. Kasası ve yanları kahverengi ahşaptan bir safari cipi idi bu. Cip durmuş bizi bekliyordu. Doğruca koştuk. Vikram'ı arka tarafa savurdum. Oluklu metal yeşil zemine yüzüstü düştü. Steve arabaya atlayarak oğlanı kaldırdı. Hepimiz arabadaydık şimdi. Steve Vik'i kucağına aldı, ben de Mal-li'yi kucaklayarak karşılına oturdum. Cipi bir adam kullanıyordu. Kimdi bilmiyordum.

Etrafıma bakınca olağandışı hiçbir şey göremedim. Ortada köpürmüş dalgalar yoktu, otel vardı yalnızca. Yan yana sıralanmış kiremit damlı odalar, toprak döşeli koridorlar, tozlu, turuncu-kahverengi çakıllarla dolu iki yanı kaktüslerle bezeli araba yolu... Hepsi öylece duruyordu. Dalgalar herhâlde geri çekildi, diye düşündüm.

Orlantha'yı koşarken yanımızda görmemiştim ama o

da aceleyle çıkmış olmalıydı; cipin içindeydi çünkü. Anne babası da biz çıkarken çıkmış olmalıydı, çünkü babası Anton da şimdi cipte bizimleydi. Orlantha'nın annesi Beulah cipe tırmanmaya çalışıyordu. Derken şoför motoru çalıştırdı. Cipin öne atılmasıyla kadın dengesini yitirip aşağı düştü ama şoför bunu görmedi. Durmasını söyledim, kadının düştüğünü haykırıp durdum ama şoför devam etti. Biz uzaklaşırken Beulah araba yolunda yerde yatıyor, yüzünde bir gülümseme ve şaşkın bir ifadeyle bize bakıyordu.

Anton geriye uzanıp Beulah'ı çekmeye çalıştı. Çekemeyeceğini anlayınca aşağıya atladı. Şimdi ikisi birden çakılların üzerindeydiler ama bu kez şoföre onlar için durmasını söylemedim. Hızla ilerliyordu. Haklı, diye düşündüm, duramayız, acele etmeliyiz. Mümkün olduğunca çabuk otelden uzaklaşmalıyız.

Kendi anne babamı geride bırakmıştık. Paniğe kapılma sırası şimdi bana gelmişti. Çıkarken onlara bağırıydım bizimle birlikte gelebilirlerdi. "Aachchi'yle Seeya'yı almadık," diye bağırdım Steve'e. Bunun üzerine Vikram ağlamaya başladı ve Steve onu göğsüne bastırdı. "Aachchi de Seeya da iyiler, onlar sonra gelecekler ama sonra," dedi Steve. Vik bunun üzerine susup Steve'e sokuldu.

Steve'e bu sözleri için minnettardım. Bana güven vermişti. Ve Steve haklıydı. Artık ortada dalga falan yoktu. Annemle babam odalarından çıkabileceklerdi. Biz şuradan bir ayrılalım, onlar da bize yetişirlerdi. Babamın otelden çıkarkenki hali gözümün önünde belirdi; yerde su birikintileri vardı ve bu yüzden babam paçalarını kıvırmıştı. Bir yerden telefon bulduğum gibi annemi arayacağım, diye düşündüm.

Artık otelin önündeki araba yolunun sonuna gelmiştik. Sola, lagün boyunca ilerleyen toprak yola dönmek üzereydik. Steve gözlerini önümüzdeki yola dikmişti. Ayaklarını arabanın zeminine vurup duruyordu. Acele et, hareket et!

Cip suyun içindeydi artık. Aniden arabanın içi suyla dolmaya başladı. Bir anda dizimize kadar suya gömülmüştük. Nereden geliyordu bu kadar su? Dalgalar arkamızdan bize yetişmemişti. Yer yarılmış ve sular yeraltından mı fışkırmaya başlamıştı? Neler oluyordu böyle? Cip yavaşça öne doğru hareket etti. Motorun homurdandığını, tısladığını duyabiliyordum. Araba suda da gidebilir, diye düşündüm.

Bir o yana bir bu yana savruluyorduk hafifçe. Su yükseliyor, cipin içini dolduruyordu. Göğsümüzdeydi artık. Steve de ben de çocukları mümkün olduğunca yükseğe kaldırmıştık. Vik Steve'de, Malli ise bendeydi. Kafaları arabanın ahşap kaplamasına değişiyordu. Cip sarsıldı, artık suyun içinde süzülüyordu. Tekerlekler yerle temas etmiyordu. Sıkıca koltuklarımıza tutunmaya çalıştık. Kimse konuşmadı. Tek bir ses çıkmadı kimseden.

Derken Steve'in yüzünü gördüm. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Dehşet dolu ifadesi, faltaşı gibi açılmış gözleri ve şaşkınlıkla aralanmış ağızıyla... Arkamda benim göremediğim bir şey görüyordu ama dönüp bakmaya fırsatım olmadı.

Çünkü cip ters döndü. Benim olduğum tarafa doğru devrildi.

Acı. Tek hissedebildiğim buydu. Neredeydim? Bir şey göğsümü eziyordu. Cipin altında sıkıştım, diye düşündüm, sıkıştım ve altında yamyassı olacağım. Üstümdeki

her ne ise itmeye, kenarından sıyrılmaya çabaladım. Ama bu şey her ne ise çok ağırdı ve göğsümdeki acı hafiflemiyordu.

Hiçbir şeyin altında sıkışmamıştım. Hareket ediyordum, bu kadarını söyleyebilirdim. Vücudum kıvrılmıştı ve hızlıca dönüyordum.

Suyun altında mıydım? Emin değildim ama öyle olmalıydı. Bir şeyin içinde sürükleniyordum, vücudum ileri geri çekiliyordu ve kendime engel olamıyordum. Gözlerimi açmayı başarabildiğim an bunun su olmadığını gördüm. Dumanlı, gri bir şeydi ve tek görebildiğim buydu. Ve göğsüm koca bir taşla dövülürcesine acıyordu.

Bir rüyaydı bu. Rüya boyunca düşüp sonunda uyanmıştık türden. Artık emindim bundan. Kendimi çimdikledim. Tekrar, tekrar çimdikledim. Pantolonumun üzerinden kendimi çimdiklediğimi hissedebiliyor ama uyanamıyordum. Su kestiremediğim bir hızla beni çekiyor, karşı koyamadığım bir kuvvetle itiyordu. Ağaçların, çalıkların arasına savrulmuştu ve dallar dirseklerimi, dizlerimi feci şekilde berelemişti.

Bu bir rüya değilse ölüyorum demektir. Bu korkunç acının başka bir açıklaması olamazdı. İçinde bulunduğumuz cip ters dönmüştü ve şimdi de bir sebepten ölüyordum. Ama nasıl ölebilirdim ki? Daha az evvel otel odamızdaydım. Daha az evvel çocuklarımla birlikteydim. Çocuklarım... Zihnim bir anda silkinerek kendine geldi. Vık ve Malli. Ölemezdim. Onlar için yaşamak zorundaydım.

Ama göğsümdeki bu baskı çok şiddetliydi. Yalnızca sona ermesini isteyebildim. Ölüyorsam da mümkünse çabucak olup bitmeliydi.

Yine de ölmek istemiyorum, güzel bir hayatım var, diye düşündüm. Bitsin istemiyorum, daha yapacak çok şeyimiz var. Yine de bu karmaşaya teslim olmaktan başka çarem yoktu, bunu anlamıştım artık. Ölecektim. Bu şey her neyse karşı koyacak gücüm, tutunacak bir dalım yoktu. Pes ettim. Sudaki anafora doğru sürüklenirken hayatımın sona erdiğini hissettim. İçim burkuldu.

Bütün bunlar yaşanıyor olamazdı. Orlantha'yla kapıda durup konuşmamızın üzerinden sadece iki dakika geçmiş gibiydi. Ne söylemişti bana? Bir *rüya*? Hayatınız bir rüya gibi. Böyle demişti bana. Şimdi sözlerini hatırlıyor, bütün bunları söylediği için onu lânetliyordum.

Aniden kahverengi suyu gördüm. Görebildiğim kadarıyla o koyu griliğin yerini, kabarmış kahverengi bir su almıştı. Kafam suyun üstündeydi artık. Su hâlâ hızla oraya buraya doğru çekiştiriyordu beni. Tutunacak bir şey aradım ama boşunaydı, savruluyordum. Etrafımda dönen ağaçlar vardı. Neler oluyordu? Vik'le odamızdaydık. Yakında Kolombo'ya dönecektik ve o yeni aldığımız İngiltere kriket tişörtünü giymek istiyordu. Tişörtünü çıkarıp yatağının üstüne koydum. Bu bir rüya olmalı, diye düşündüm. Tuzun tadını aldım. Su yüzümü kamçılıyıp burnuma girdi ve beynimi kavurdu. Uzun bir süre göğsümdeki acının geçtiğini fark etmedim.

Suda sırtüstü salınıyordum şimdi. Gökyüzü berrak ve maviydi. Bir leylek sürüsü kanatlarını açmış üzerimde süzülüyordu. Kuşlar suyun beni taşıdığı yöne doğru uçuyorlardı. Sarı gagalı leylek, diye düşündüm. Yala semalarında uçan sarı gagalı leylek sürüsüne binlerce kez şahit olmuşum. Bu tanıdık görüntü içinde bulunduğum çılgınlıktan

bir an olsun beni çekip çıkardı. Vik'le birlikte leylekleri izleyişimiz, Vik'in onları eski çağların uçan dinozorlarına benzetişine deli gibi gülmemiz, kısa süreliğine de olsa nerede olduğumu unutturdu bana.

Vik ve Malli, diye geçirdim içimden yine. Bu şey her neyse beni öldürmesine izin veremezdim. Oğullarım...

Küçük bir çocuk bana doğru sürükleniyordu. Bir erkek çocuğu. Suda yalpalıyor, çığlıklar atıyordu. Baba, babacığım. Beceriksizce bir şeye tutunmuştu. Bir arabadan kopmuş koltuk gibi bir şeydi, içi sarı renk köpükle ya da plastik gibi bir şeyle doldurulmuştu. Çocuk bunun üstüne çıkıp uzanmıştı. O mesafeden Malli olduğunu düşündüm. Ona uzanmaya çalıştım. Su suratıma çarparak beni uzaklaştırdı ama yine de çocuğa yaklaşmayı başardım. Annene gel, diye bağırdım. Ama sonra yüzünü gördüm. Malli değildi. Bir dalgayla birlikte yalpaladığımda çocuk gitmişti.

Akıntı sürüklüyor, aşağıya çekiyordu. Dalgaların fırlatıp attığı bir adam gördüm. Yüzüstü bir şekilde hareketsizce duruyordu. Üzerinde siyah bir tişört vardı. Steve mi acaba, diye düşündüm. Belki de Steve'di, üzerindeki *sarong*'u çıkmıştı. Başlangıçta bunu sakince düşündüm ama sonra paniğe kapıldım. Hayır, Steve olamaz. Sakın Steve olmasın.

Suda yalpalayan iri bir ağaç dalı vardı. Sirtüstü yatıyordum ve dala doğru sürükleniyordum. O dala tutunmak zorunda olduğumu söyledim kendime, bir şekilde yapmalıydım bunu. Akıntının beni o dalın altına sürükleyeceğini biliyordum, bu yüzden tam geçerken kollarımı kaldırıp asılmak zorundaydım. Su yüzümü kırbaçlıyordu fakat gözlerimi daldan ayırmamaya çalıştım. Su beni altına

sürüklediği anda kollarımı kaldırıp uzandım ama biraz arkamda kalmıştı. Kollarımı geriye atıp dalı yakaladım.

Ayaklarım nihayet toprağa basmıştı.

Gözlerimi odaklayamıyordum ama su yüzünden eğilmiş, yan yatmış ağaçlar vardı her yerdeydi. Ağaçların kökü hâlâ topraktaydı. Bunu kullanabilirdim. Neresiydi burası, bir bataklık mı? Uçsuz bucaksız bir çamur deryası gibi görünüyordu. Her şey tek renge, kahverengiye bulanmıştı. Burası toprağı kuru ve her yerin yemyeşil olduğu Yala değildi. Bu ters yüz olmuş dünya neresiydi böyle? Dünyanın sonuna mı gelmiştik?

İki büklüm olmuştum, doğrulamıyordum. Dizlerime tutundum. Nefes alamıyor, boğuluyordum. Ağzıma kum dolmuştu. Bir öğürtüyü kan dolu bir öksürük takip etti. Tükürdükçe tükürdüm. Çok fazla tuz vardı. Vücudum bana ağır geliyordu. Pantolonum ağırlık yapıyor diye düşünüp çıkardım. O dalgalara ne olmuştu? Etrafım gölcüklerle doluydu ama ortada dalga yoktu. Göl müydü bunlar, yoksa lagün mü?

Sabit duramıyordum. Ayaklarım çamura batıyordu. Etrafıma, bu hiç aşına gelmeyen manzaraya bakarken yine, acaba rüyada mıyım, diye düşündüm. Düşündüm ama korkuyla ve rüya görmediğimden neredeyse emin olarak.

Ancak o zaman diğerlerine ne olduğunu düşünebilirdim. Ölmüşler miydi? Herhâlde ölmüşlerdi. Onlarsız ne yaparım, diye geçirdim içimden. Öğürmeye ve tükürmeye devam ettim. Dengemi sağlayamıyor, çamura doğru kayıyordum.

Sesler duydum. Başta uzaktaydılar, sonra yakınlaştılar. Bir grup erkek birbirlerine Sinhala dilinde bağırıyorlardı.

Ne onlar beni görebiliyordu, ne ben onları. Biri diğerlerine, “*Muhuda goda gahala. Mahasona avilla,*” dedi. Okyanus taşı, *mahasona* burada. *Mahasona*. Bu kelimeyi biliyordum ama ne demek istiyordu bu adam? Bu kelimeyi en son küçükken dadımızın cinler ve iblislerle ilgili anlattığı bir hikâyede duymuştum. *Mahasona* mezarlıkların iblisiydi. İçinde bulunduğum çılgınlığa rağmen anlamıştım. Korkunç bir şeyler oluyordu, ölüm her yerdeydi. Adamın haykırarak söylediği buydu işte.

Aynı kişi tekrar bağırdı. “Kimse var mı? Artık çıkabilirsiniz. Su çekildi, yardım etmeye geldik.” Ne kımıldayabildim ne de ses çıkarabildim. Konuşamayacak kadar bitkindim. Sonra bir çocuk, “Yardım edin, kurtarın beni, sular beni sürükledi,” dedi. Adamın çocuğu aramak için yakınlarıma geldiğini duydum. Sessizce, iki büklüm ve dizlerime sarılmış halde öylece kaldım.

Adam beni gördü ve yattığım yere doğru koştu. Benimle konuşuyorlardı ama cevap vermiyordum. Onlarla birlikte gitmemi, acele etmem gerektiğini, bir dalganın daha gelebileceğini söylüyorlardı. Başımı iki yana sallayıp reddediyordum. Çok yorgundum. Çocuklarım olmadan nasıl gidebilirdim ki zaten? Onlar olmadan ne için yaşayacaktım? Belki buralarda bir yerdeydiler, onları bırakıp gidemezdim. Ama bunların hiçbirini söyleyemedim. Adamlardan çocuklarımı aramalarını isteyemedim. Cipin içindeyken dalgaya yakalandığımızı ve savrulduğumuzu söyleyemedim. Bunları söylemek hepsini gerçek kılacaktı.

Adamlar sabırsızdı. Aralarında konuştular. Beni terk edemiyorlardı. “Ama bu hâlde yanımıza da alamayız,” dedi bir tanesi. “Üstünde pantolon yok.” Ne, diye düşündüm.

Adam tişörtünü çıkarıp belimden aşağısını örttü. Beni kaldırdılar. Hâlâ kendimi çok ağır hissediyordum. Ayaklarımı çamurda sürükleyerek yürüyordum. Oldukça derin, diz boyu bir çamurdu bu. Birkaç kez düştüm, adamlar kaldırdılar.

Bir çalının altında yatan, üzerinde yalnızca bir peştamal olan bir adam gördük. Yanımdaki adamlardan biri ona doğru koştu. Sonra geri dönüp, ölmüş, dedi. Bir isim söyledi diğerlerine, tanıdık bir isim. Otelin yakınlarında, sahildeki barakalardan birinde yaşayan bir balıkçıydı bu. Steve'le ben bu adamla konuşurduk. Bizim çocuklara, kullaklarına dayayınca okyanusun mırıltısını dinleyebilecekleri deniz kabukları satmaya çalışırdı. Gözlerimi adamdan çevirip yerdeki kıpırtısız kumlara baktım. Başka ölü görmek istemiyordum artık.

Beni bir kamyonete götürdüler ve kısa mesafe bir yere doğru sürdüler. Kamyonet durduğunda geldiğimiz yeri biliyordum. Milli parkın girişiydi burası. Çok iyi bildiğim bir bina. Çocukluğumdan beri yüzlerce kez buraya gelmiş, koruculardan birinin parkta bize rehberlik etmesi için yüzlerce kez bilet almıştım. Vik'le Malli bazen binanın içindeki girişinde devasa fildişlerinin sergilendiği küçük müzeye giderdi.

Bina hiç de farklı görünmüyordu. Tamamen hasarsızdı. Sudan hiçbir iz yoktu. Etrafta ne gölcük vardı, ne de kökünden sökülmüş bir palmiye ağacı. Bunu görmek beni biraz kendime getirdi.

Adamlar beni kamyonetten çıkarıp içeriye taşıdılar. Burada çalışan birkaç kişi tanıyordum. Şimdi etrafımda bana baktıklarını, endişelendiklerini görebiliyordum. Başımı

başka yöne çevirdim. Beni böyle sıırıslıklam, zangır zangır titrerken görmelerini istemiyordum.

Müzedeki beton banka oturdum. Müzenin duvarlarının yeşil boyası yer yer dökülmüş, altından sağlam tuğla duvarlar ortaya çıkmıştı ve tavanı kalın ahşap sütunlar ayakta tutuyordu. Dizlerimi kendime çekip sarıldım ve dışarıdaki *palu* ağaçlarını izlemeye başladım. Gerçek miydi bu olanlar, bu dalgalar, su? Altüst olmuş zihnim emin olamıyordu. Ben de bir bilinmezlik içinde kalmak istiyor, bilmek istemiyordum. Kimseyle bir şey konuşmadım bu yüzden, kimseye bir şey sormadım. Bir telefon çalmaya başladı. Kimse açmadı. Telefon çalmaya devam etti. Ses öylesine yüksekti ki durmasını istedim içimden. İçinde bulunduğum sarhoşluğun devam etmesini, ağaçları izlemeye devam etmeyi istedim.

Ama ya hayattaysalar, diye düşünmeden edemiyordum. Steve çocukları alıp buraya gelebilirdi. Belki birilerinin beni bulduğu gibi onları da bulanlar olmuştu. Buraya getirilseler, çocuklar Steve'e yapışmış olurlardı. Baba, babacığım. Kıyafetleri paramparça olmuştu herhâlde, üşürlerdi. Vik yüzmeye gidip döndüğünde hep zangır zangır titrerdi. Havuzun suyu daima biraz serin olurdu.

Beyaz bir kamyonet durdu. Genç bir kız çıkardılar içinden. Yüzünde morluklar, saçlarında ve elbiselerinde yapraklar ve dal parçaları vardı. Bu kızı önceden görmüştüm. Ailesiyle birlikte otelde yan odamızda kalıyorlardı. Vik'le Malli buraya getirilselerdi tıpkı bu kız gibi sıırıslıklam ve dehşete kapılmış olurlardı. Saçlarında da böyle yapraklar olur muydu? Londra'dan ayrılmadan önce ikisinin de saçını kestirmiştik. Saç kesimleri. Bunu düşünmeye dayanamadım.

Benimle birlikte bankta oturan bir erkek çocuk vardı. On iki yaşlarında görünüyordu, belki biraz daha büyüktü. Adamlar beni bulmadan önce seslenip yardım isteyen çocuktuktu bu. Beni getirdikleri kamyonetle gelmişti o da. Şimdi çocuk durmadan konuşuyor, bağıırıyordu. Ailesini istiyordu, beraber kahvaltı ediyorlardı, sonra dalgaları görmüşlerdi, çocuk koşmuş kaçmıştı ve sonra sürüklenmişti. Bütün bunları tekrar tekrar anlattı çocuk ama duymazdan geldim. Çocuk yokmuş gibi davrandım ve söylediği hiçbir şeye karşılık vermedim.

Şimdi de ağlamaya başlamıştı. Ailesi ölmüş müydü? Çocuğun üzerinde kısa bir pantolon vardı yalnızca ve titriyor, dişleri birbirine vuruyordu. Bataklık timsahlarının ve pitonların iskeletlerinin sergilendiği camdan vitrinler arasında gidip geldi çocuk. Bir de Vik'in daima ilgisini çekmiş bir göçebe kuş yuvası vardı müzede. "Aynı normal ev gibi Malli. Şu odaları görüyor musun?"

Çocuk ağlayarak bir ileri bir geri yürüyüşüne devam etti. İçimden durmasını istedim. Biri büyükçe bir havlu getirip çocuğun omuzlarına sardı. Çocuk hâlâ içini çeke çeke ağlıyordu. Ama yine konuşmadım. Yine onun içini rahatlatacak bir şeyler söylemedim. Mızımızlanmayı kes artık, diye geçirdim içimden, kapa çeneni. Şişman olduğun için sağ kaldın sadece. Bu yüzden ölmedin. Suda sağ kaldın çünkü çok şişkosun. Vik'le Malli senin kadar şanslı değillerdi. O yüzden kapa çeneni.

Bir ciple hastaneye götürdüler beni. Arabayı süren adam telâşlı ve korkmuştu. Ailesinin nerede olduğunu bil-

mediğini ve onları aramak için hastaneye gideceğini söyledi. Bizimle aynı otelde kalıyorlardı ama sabahın erken saatlerinde safariye çıkmışlardı. O tek başına dönmüştü. Dalgalar vurduğunda otelde değildi. Bunu söyleyip durdu sürekli. Bağırarak konuşuyordu. Ön koltuğa, adamın yanına oturdum. Tek kelime etmedim. Sadece başımı sallayıp camdan dışarı baktım. Yol sık ağaçlı bir orman boyunca ilerliyordu ve ortalıkta bizden başka kimse yoktu.

Cipin arka koltuğunda bir adam daha vardı. Adamı tanıdım, otelimizde garson olarak çalışıyordu. Elinde sallayıp durduğu bir cep telefonu vardı. Kolunu dışarı çıkarıp telefonu yukarı kaldırdı. Koltuğun bir o tarafına bir bu tarafına geçiyordu. Sinyal yakalamaya çalıştığını söyledi. Hareketlerine, kıpır kıpırlığına tahammül edemiyordum. Bir yerinde otursan keşke, diye geçirdim içimden. Elindeki telefonu alıp fırlatmak istedim.

Belki de çoktan hastaneye ulaşmışlardı. Steve'le çocuklar. Hatta annemle babam... Belki de biri onları bulmuş ve hastaneye getirmişti. Bunu düşündüm bir süre ama sonra kendimi durdurdum, fazla umuda kapılmamalıyım. Onları bulamayacağım, kendimi hazırlamalıyım buna. Ama eğer gerçekten hastanedeyse, beni merak ediyorlardı muhakkak. Şu araba biraz daha hızlı olsaydı keşke.

Hastaneye varınca Anton, Orlantha'nın babası aceleyle ortaya çıkıverdi. Üzerinde gömlek yoktu, pantolonu yırtılmıştı ve ayakları kan içindeydi. Cipe girip şaşkınca baktı. Orlantha neden burada değil? Steve'le çocuklar nerede? Otelden ayrıldığımız cipin, onu yerde yatar halde bıraktığımız cipin bu olduğunu sanmıştı. Bunun farklı bir araba olduğunu, kimsenin nerede olduğunu bilmediğimi söyle-

dim. Onları hastanede bulmayı umduğumu ekledim. Ama artık emindim, burada değillerdi.

Kendimi bekleme salonuna doğru kelimenin tam anlamıyla sürükledim. Bacaklarım hâlsizdi, titriyordu. Ayak bileğimde kanayan derin sıyrıklar olduğunu fark ettim. Tabanımda da kesikler vardı. Ne olmuştu? Zihnim hiçbir karşılık bulamıyordu.

Herkes, etrafımdaki herkes konuşuyordu. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Bu yüzden onlara doğru bakmadım bile. Bekleme odası küçüktü ama sesler uzaktan geliyordu. Sonra sesler gittikçe hafiflemeye, silikleşmeye başladılar. Biri omzumu dürttü. Gelgit dalgasıydı, gelgit dalgası, dedi adam. Başımınla onayladım. Baştan beri biliyordum gibi normal davranmaya çalışmışım. Ama gelgit dalgası gerçektir. Kalbim göğsümde bir takla attı. Köşede, duvarın yanında duran ahşap banka oturdum ve yüzümü hastane girişine döndüm.

Yine de gelme ihtimalleri vardı hâlâ. Sri Lanka'da gelgit dalgaları olmazdı. Bu insanlar neden bahsettiğini bilmiyordu. Steve, Vik ve Malli'nin olduğu bir görüntü belirdi zihnimde. Bellerinden üstü çıplaktı. Steve oğlanları kollarına almış taşıyordu. Ama hayatta kalmış olamazlardı, mümkün değildi bu. Kendimi böyle ikaz etmeye devam ettim. Yine de içimde zayıf bir ses, çaresizce *ufacık* da olsa bir şansları olduğunu fısıldadı.

Hastaneye kamyonetler, minibüsler gelip duruyordu. Her şey çok hızlıydı. Kapılar çarpıldı, çığlıklar duyuldu, arabalardan sendeleyeni insanlar çıktı, çıkamayanlar taşındı, hemşireler ve doktorlar sedyeleri, tekerlekli sandalyeleri sürdüler rampadan aşağıya. Bulduğum bankın

önüne bir kadın getirip bıraktılar. Keçeleşmiş uzun saçları yüzünün iki yanında dağılmıştı. Bir şeyler mırıldanıyordu ama anlamı yoktu sözlerinin. Üstüne bir çarşaf örtülmüş-tü, çünkü çıplaktı. Ayakları çarşafın dışındaydı ve kurumuş çamurla kaplıydı. Gözlerimi kadından ayıramadım. Saçlarına dolaşmış şeylerin deniz yosunu olup olmadığını merak ettim.

Anton da bekleme odasındaydı. Her kamyonet gelişin-de umutlanıyor, aceleyle dışarı çıkıyor, ailelerimizden gelen var mı diye bakıyordu. Ben yerimden kıpırdamadım. Anton'un düştüğü umutsuzluğa bu kadar çabuk düşmek istemiyordum. Her seferinde aceleyle dışarı çıkıp saniyeler sonra başını iki yana sallayarak dönüyordu. Sık sık içeriye bir çocuk getiriyorlardı. Başkalarının çocuklarıydı bunlar, Vik ya da Mal değil. Geçen boş kamyonetleri izledim.

Ayak bileklerimdeki yaralar acıyordu. Bir hemşire beni temizlemek ve giydirmek için içeri çağırdı. Duymazdan geldim. Gidin başımdan, rahat bırakın beni, diye düşündüm. Bu çiziklerin ne önemi vardı ki? Korkunç bir şey olmuştu. Tam olarak ne olduğunu bile bilmiyordum. Anton ortalıkta dolaşıp doktorlarla ve hemşirelerle konuşmaya devam etti. Ayak parmaklarındaki kesikleri pansuman ettiler. Bana hastane çalışanlarını övüp durdu. Bu kaosun ortasında böyle dar imkânlarla bile neler başarmışlardı. Bunu anlıyordu, çünkü o bir doktordu. Harika bir iş çikardıklarını biliyor ve anlıyordu. Çok umurundaydı sanki.

Banklara oturanların sayısı artıyordu. İçerisi tıklım tıklımdı ve iyice sıcak olmuştu. Yine de sabırla oturmak zorundaydım. Dışarı çıkamazdım. Hareket ettiğim anda

yerimi kaptırırdım ve bunu istemiyordum. Köşemi, dayanabileceğim bu duvarı istiyordum.

Üstüm hâlâ ıslaktı. Az önce duymazdan geldiğim hemşire üzerimi değiştirmemi istedi ve temiz bir tişört getirdi. Bu kez ben de istiyordum ama nerede yapacağımı bilemedim. O leş gibi kokan tuvaletlere gitmeyecektim. Düşününce bile midem bulanmıştı. Ben de tutup üstümdeki sırlıslıkla mavi tişörtümü oracıkta çıkarıp duvarla bankın arasına bıraktım ve kuru tişörtü giydim. Rengi mordu ve üzerinde gülümseyen sarı bir ayıcık resmi vardı.

Bekleme salonundan geçen insanların bazıları beni tanımıştı. Parkta sık sık karşılaştığımız cip şoförleri, otelden birkaç garson. Endişeli ifadelerle yaklaşip ailemi sordular, çocuklarımın nerede olduğunu, onları görüp görmediğini. Omuz silktim, başımı iki yana salladım. Beni rahat bırakmalarını istedim sadece. Yanıma biri geldiğinde dehşete kapılıyor, Steve'in, çocukların, anne babamın öldüğünü haber vereceğini sanıyordum.

Kaldığımız otelde masör olarak çalışan adam oturduğum bankın yanından geçti. Bir önceki gün Noel ikramı olarak bir masaj seansı yapmıştı. Sundurmada ikinci sıcağına denizden gelen kuru ve serin rüzgâr karışırken yapmıştı masajı. Vik bir tarafta kriket topuyla oynuyor, Steve'in şekerleme yaptığı sandalyeye doğru topunu fırlatıyordu. Malli kafasında etrafı ışıklarla bezeli bir Noel Baba şapkasıyla kolasını içiyordu. Steve bu şapşal şapkayı Kuzey Fincley'de Tally-Ho adında bir mağazadan almıştı ve Malli'nin buna bayılacağını biliyordu. Bütün bunları düşünürken bir anda duruverdim. Dün hakkında düşünemedim. Bu çılgınlığın içindeyken, hepsi ölmüş olabile-

cekken düşünemezdim. Lânet olası Tally-Ho. Her zaman nefret etmiştim bu mağazadan.

Masörü görmek içimi paramparça etmişti. Yara almış görünmüyordu, üstü ıslak bile değildi. Nasıl hayatta kalabildi ki, diye geçirdim içimden. Vik'le Malli muhtemelen ölmüştü. Öyleyse bu adam niye hayattaydı? Ne zaman otelden tanıdık birini görsem bunu düşünüyordum. Dalga sizi de vurmuşken nasıl hayattasınız? Neden ölmediniz?

Mette'yi hastanede görünce minnet duydum. Şimdi kendimi daha güvende hissediyordum. Mette cip şoförüydü ve parkta safariye çıktığımız zaman bizi daima o götürürdü. Uzun zamandır tanıyorduk onu. Önceki akşam bizi otele geri getirdiğinde vedalaşmıştık. Gün batımında belli belirsiz gördüğümüz ayıyı saymazsak olaysız bir gezi olmuştu. Ertesi gün ayrılacağımızı, ağustosta tekrar görüşmeyi umduğumuzu söylemiştik. Buraya dönmek için sabırsızlanan Vik'e, ağustosun o kadar da uzaklarda olmadığını söylemiştim. Mette hastaneye gelmişti şimdi, çünkü biri ona burada yalnız başıma olduğumu haber vermişti. Banka, yanıma oturdu. Bir şeyler sorarak rahatsız etmedi. Dönüp saati sordum. Öğle civarıydı.

Bir süre sonra gelen kamyonetlerin, minibüslerin arkası kesildi. Bekleme odası sessizliğe büründü, ardından boşaldı. Bu sessizliği kaldıramıyordum. Herkes ortada telâşla koşuşturup bağırırken daha iyiydi. En azından bir şeyler oluyordu. Şimdi böyle hiçbir hareketin olmaması sinirlerimi bozuyordu. Mette'den beni Yala'ya götürmesini istedim. Kabul etti. Beni orada bekliyor olmaları ihtimali-

ne karşılık gitmeliyim, dedim kendime. Beklemiyorlardı, beklemiyorlardı, biliyorum. Ama yine de gidip kontrol etmeliydim.

Ayaklarım çıplak halde Mette'nin cipine gittim. Yerdeki çakıllar ateş gibi yanıyor, ayaklarımın tabanındaki kesiklere iğneler batıyordu. Tissa şehrine doğru gittik. Bütün dükânlar kapalıydı ama caddeler insan kaynıyordu. Hoparlörlerden yayımlanan acil durum çağrıları duyuyordum. Traktörlerin, römorkların önünde bir yığın insan koşuşturuyordu. Mette'nin cipi Yala'ya doğru yirmi beş kilometre kadar ilerledi. Parka giden yola girdiğimizde orayı tanımadım. Normalde etrafı sarması gereken küçük ağaççıkların yerini uçsuz bucaksız bir bataklık almıştı.

Yaklaşınca bilet gişesinde kimsenin olmadığını gördüm. Park bekçilerinden biri arabamıza doğru yaklaştı. Sağ çıkan herkesin hastaneye götürüldüğünü ama gidip bakmak istersek otel civarında cesetler olduğunu söyledi. Mette bakmak istediğini belli eden ifadesiyle bana döndü. Ama izin veremedim buna. Ya öldükleri ortaya çıkarsa? Hastaneye gitmek üzere geri döndük. Vakit geç oluyordu. Umudumun tükendiğini hissediyordum.

Yolda, çalışan bir telefon var mı diye bakmak için Tissa karakolunda durduk. Sabahtan bu yana bütün telefon hatları kesilmişti. Mette, Kolombo'dan birini aramamı önermişti ama ben istemedim. Birilerine olanları anlatmayı kaldıramazdım. Mette karakola girerken ben ön tarafa park ettiği arabada kaldım.

Şimdi hava daha serindi. Karakolu çevreleyen çeltik tarlalarına düşen gölgelerden saatin beş olduğunu anlamıştım. Saat beşti. Bu vakitlerde Vik Steve'le kriket oynardı,

diye geçirdim içimden. Vik'in sektirdiği topu duyabiliyordum neredeyse. Daha sert gelsin diye topu yere hızla vuruyordu. Sektirdiği top kendisine dönerken her zaman gözlerini kısıp gülümserdi Vik. Bunları düşünürken yüzüne odaklanamıyordum, bulanıktı her şey. Hastanede oturup gelmelerini beklerken yüzü net bir şekilde gözlerimde canlanıyordu ama şimdi, hayır. Mette dönüp polisin bile telefonlarının çalışmadığını söyledi. Bir şekilde içimi rahatlatı bu.

Döndüğümüzde hastanenin önündeki ambulans-
ta oturan bir çocuk vardı. Bir doktor bağırıp duruyordu: “Bu çocuğu tanıyan var mı? Bu çocuk buradan birinin mi?” Doktor çocuğu buraya biraz uzaktaki bir hastaneye göndermek istiyordu. Ambulansa doğru yalpalayarak yürüdüm. Arka kapısı açıktı, içeri baktım. Kız mıydı oğlan mıydı? Bilmiyordum. Bu çocuk Malli'den büyük müydü küçük müydü? Bilmiyordum. Malli miydi bu? Bunu da bilmiyordum. Belki oydu. Büyük ihtimalle değildi. Ambulansın etrafında insanlar toplanmıştı. Sessizce bana bakıyorlardı. Benim çocuğum olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Çocuğun bacağına dokundum. Malli miydi bu? Bilemedim. Belki de Malli'ydi ve doktorlar onu uzaklara yolluyorlardı. Sonra hatırladım, Malli'nin sol bacağıının dışında dizine doğru koyu kahverengi bir doğum lekesi vardı. Doğum noktası diyordum ona. “Anne senin de doğum noktan var mı?” diye sorardı, sesini duyabiliyordum şimdi. “Poponda var! Aa, baba, bak, annemin doğum noktası poposunda!” “Popomda değil Malli, popoma

yakın. Sırtımda.” Çocuğun sol bacağına baktım. Doğum lekesi yoktu. Ne olur ne olmaz diye sağ bacağına da baktım. İçeri, bekleme salonuna girip duvarın dibinde duran banktaki yerime geçtim yeniden.

Oda yine tıklım tıklımdı. Ağlayan, birbirine sarılan insanlar vardı. Bir kısmı güç almak için sütunlara dayanmış duruyor, bir kısmı başlarını kolları arasına almış, yerde kıvrılmış yatıyordu. Yanımda oturan kişi beni sıkıştırıyordu, banka bir sürü insan sığışmıştı. Etrafımı ter kokusu sarmıştı. Kokudan kurtulmak için yüzümü duvara döndüm. Dışarıda hava kararmıştı, ne zaman olmuştu bu? Ürperdim. Gün ışığı çekilmişti.

Sabahki hemşire beni görüp yanıma geldi. Başımı okşadı ve çocukları kayıp olduğunu bildiğini söyledi. Kendimi sıktım. Bana acıyan ifadesini görmek istemiyordum. Ağlatabilirdi bu beni ve ben bunu istemiyordum. Bütün gün bir damla gözyaşı dökmemiştım ve dökmeyecektim de. Bu kadar insanın arasında değil, şimdi olmaz.

Bir kamyonet yanaştı. Farları hastanenin ön kısmına vuruyordu. Geç bir saattı ama yine de birkaç yaralı bulmuş ve onları getiriyorlardı. Bir anlığına düşündüğüm buydu. Ama sonra bir kıyamet koptu. Bir çığlık. Yalnızca bir saniye içinde odadaki herkes girişe akın etti. Aynı anda inlemeye, ağlamaya, birbirlerini dürtmeye ve öne doğru itirmeye başladılar, kollar ileriye çaresizce uzandı. Birkaç polis araya girip kalabalığı gerilettiler ama ağıtlar başlamıştı bir kere. Söz yoktu, sadece bitmeyen ve sürekli yükselen çığlıklar vardı. Anlamıştım. Bu kamyonet diğerleri gibi değildi. Bu kamyonetin getirdiği şey cesetlerdi.

Hayatım boyunca böyle çılgınlıklar duymamıştım. Vahşi, perişan, içimi ürperten, tutunduğum son dalı da elimden almaya çalışan. Bu sesler kafamın içindeki uyuşukluğa sızmaya çalışıyor, kalbimde hâlâ umut besleyen o küçücük yeri yok etmekle tehdit ediyordu. Bu sesler bana düşünülmemeyecek kadar korkunç şeyler yaşadığımı anlatıyordu ve ben bunun doğrulanmasını istemiyordum. Bunu inleyen, ağlanan insanların yapmasına izin vermeyecektim.

Kalabalıkta kendime yol açtım. Bu çılgınlıktan kendimi sıyırmak, dışarı çıkmak zorundaydım. Ön kapıya yaklaşıncan bir polis kalabalığı sakinleştirmeye çalışıyor, “Bunlar sizin yakınlarınız değil, yalnızca otelde kalan turistler,” diye bağıyordu. Bu sözleri duyduğumda korkmadım. Dışarıya çıkmaya odaklamıştım kendimi. Söylenenleri duymazdan gelerek kalabalığı yarararak ilerledim. Bayılmadım, artık çılgık atmak ağıt yakmak sırası bana geldiği hâlde ağzımdan bir inilti bile çıkmadı.

Ön girişteki sokak lâmbasının altına park edilmiş Mette’nin cipine attım kendimi. Burası sessizdi. Şoför koltuğuna oturup başımı direksiyona yasladım. Cesetler oteldakilere ait demişti polis.

Anton beni bulmuştu. Sesini duyduğumda başım hâlâ direksiyonun üzerindeydi. Dediklerini anlamadım önce, sonra morg dediğini duyunca duraksadım. Morga gitmemi mi istiyordu? Ciddi olamazdı, aklını mı kaçırmıştı? Oraya adım atamayacağımı biliyordum, imkânı yoktu bunun. *Ya Vik’le Malli de oradaysa?* Bunu düşünmeye bile izin vermiyordum kendime. Oysa kafamda dönüp duran bu düşünce yalnızca kelimelere dökülmemişti.

Nihayet ne sorduğunu anlayınca kendime geldim.

Onu tekerlekli sandalyeyle morga götürmemi istiyordu. Tekerlekli sandalye mi? Açıkladı, ayağındaki yaralar çok acı veriyordu, oraya kadar yürüyemeyecekti, yani sandalyesini oraya kadar ben itecektim. Zihnim allak bullak olmuştu. Şimdi onu bir tekerlekli sandalyeyle ölülerin sıra sıra dizildiği bir yere mi götürmemi istiyordu bu adam? Yapamayacağımı söyledim. O yalvardı, ben reddettim. En azından bir süreliğine. Ama sonra pes ettim, yorgun düşmüştüm. Başka türlü bir sonuç alamayacaktık ve kabul ettim.

Tekerlekli sandalye ağırdı. Onu kalabalığın içinden geçirmek zorundaydım. Bu işi yapmak zorunda kaldığım için çok öfkeliydim ve yoluma çıkanlara çarpıp duruyordum. Anton bana talimatlar veriyordu, ben de sandalyesini ittiriyor ve bunlar gerçek olamaz, kesinlikle gerçek olamaz, diye düşünüyordum. Ben miydim bu? Beline eski bir bataniye dolamış, tüm ailesinin içerde olabileceği morga doğru bir tekerlekli sandalyeyi iten kişi ben miydim? Sonra Anton bir odayı işaret etti. Girmeyeceğim, yakınına bile gitmeyeceğim, diye düşündüm. Tekerlekli sandalyeyi bıraktım, kendi kendine koridor boyunca kayarak gitti. Cipe dönüp karanlıkta oturdum.

Ne kadar zaman sonra bilmiyorum ama Anton geri geldi. Cipun penceresinin yanında dikildi. Orlantha'yı bulduğunu söyledi. Bulmuştu ama yalnızca onu. Artık aramızda değildi, gitmişti.

Yüzü ifadesizdi. Elini tuttum. Her şey gerçeklik kazanıyor artık, diye düşündüm. Yavaş çok yavaş bir şekilde yaşananlar beynime sızmaya başlıyordu. O an Kolombo'ya

gitmem gerektiğini anladım. Gece boyunca başka kamyonetler gelecek, başka cesetler getireceklerdi. Çıkıp gitmek zorundaydım.

Mette beni Kolombo'ya götürmeyi kabul etti. Cip o yolu kaldıramayacak kadar kötü durumdaydı, başka bir araba bulması gerekiyordu. Telefonunu açtı. O gün ilk kez olarak sinyal vardı. Telefonu bana verdi. Annemin cep telefonunu aradım. İlk yaptığım şey buydu. Telefonunun çalacağını düşünüyordum, hatta telefonu bile. Ama açılmadı. Yalnızca Sinhalaca bir mesaj vardı karşımda: Aradığınız numaraya şu an ulaşamıyor. Mette teyzemin evini aramayı önerdi. Tereddütle ve hızlıca numaraları tuşladım. Nasıl açıklayacaktım, ne söyleyecektim? Kuzenim Krishan açtı telefonu. Bağlantı kötüydü, sürekli kesiliyordu. Tek sağ kalan benim, oraya geliyorum, gibi bir şeyler geveledim. Telefon kesildi ve ardından sinyal yine gitti.

Mette'nin hastane yakınlarındaki, sessiz sakin bir caddede olan evine götürdü beni. Evinin önündeki bahçede, büyük bir ağacın yanında bir su kuyusu vardı. Su şıpırtıları duydum, biri yıkanıyordu. Mette'nin karısıyla kızı evdeydi. Beni Kolombo'ya götüreceğini, bu yüzden bir araba bulmak için dışarı çıkacağını, o zamana kadar bana göz kulak olmalarını söyledi.

Oturma odasında kahverengi deri bir koltuğa oturdum. İki yanımdaki kanepeye geçti. Yiyecek içecek ikram ettiler, bir şey istemediğimi söyledim. Israr ettiler ve ardından bir fincan şekerli çay getirdiler. Bir yudum aldım, tadı güzeldi. İki elimle kavradım fincanı, sıcaklığı hoştu.

Neler olduğunu sordular. Sormamalarını ummuştum ama sordular. Dalgaları ne zaman görmüştük, gördüğü-

müzde neredeydik, neye benziyordu, gürültülü müydü, nereye koşmuştum, çocuklarımı en son ne zaman görmüştüm... Hiçbirine cevap vermedim. Karşımdaki masanın üzerinde bir saat vardı. Bağdaş kurup gözlerimi bu saate diktim. Bu iki kadının benim için çırpındığını, üzül-düğünü görebiliyordum ama konuşmak istemiyordum. O sandalyede yavaşça yok olmak istiyordum.

Hâlîme ağlamaya başladılar. Hayatlarında böyle bir şey duymamışlardı hiç, herkesin öldüğü ve tek bir kişinin sağ kaldığı acıklı bir hikâye. Çocuklarını kaybetmiş, dünyasını kaybetmiş, nasıl yaşayacak şimdi? Ve çocukları o kadar güzeldi ki. Benim yerimde olsalardı, böyle sessiz sakin oturamazlardı, akıllarını kaçıırıldardı ve büyük ihtimalle üzüntüden ölürlerdi. Hiçbir şey söylemedim. Saate bakıp durdum, gözlerimi ayırmadım.

Evin ön kapısı açıldı, komşuları ve akrabaları geliyorlardı. Benden haberleri vardı. Herkes bana ürkmüş, çarpılmış ifadelerle bakıyordu. Çocukları mı ölmüş? Kocasını da mı, anne babası da mı? Ziyaretçilerin bazıları hemen gitti ve “zavallı kadıncağız” diyen başka insanlarla birlikte geri döndüler. “İnanılmaz bir şey bu, bütün ailesi ölmüş.” Kahverengi koltukta hareketsiz oturuyordum. Hakkında konuştukları ben miydim?

Birisi yüzümdeki, kollarımdaki, bacaklarımdaki kesikleri işaret etti. Herkes endişeli ve üzgün görünüyordu. Enfeksiyon kapabilirdim, neden hastanedeyken yaralarım baktırmamıştım? Omuz silktilim. Sonra yemek yemediğim için endişelenmeye başladılar. Yemezsem bütün bu yaşadıklarım yüzünden zayıf düşecektim. Mette neredeydi? Çabucak gelmesini istiyordum. Bakıp durduğum saat bozulmuş muydu, neden kolları hareket etmiyordu.

Sonra bir anda evdeki herkesi bir panik sardı. Bu gece de dalgalar gelirse hepsi ölebilirdi. Evin önünden bisikletiyle geçen yaşlı bir adam başlatmıştı bu dedikoduyu. Gece korkudan uyuyamayacaklardı artık. Hepsinin sonu gelmişti, zamanını bilmek mümkün değildi ama muhtemelen yakında dalgalar yutacaktı burayı. Saçmalamayın, dedim içimden, denize kırk kilometre mesafede oturuyorsunuz. Ama korkularını dindirecek enerjisi bulamadım kendimde, ağzımı bile açamadım.

Üç uzun saat sonra Mette bir minibüsle geri döndü. Minibüsün sahibi bizi Kolombo'ya götürecekti. Vakit gece yarısına yaklaşmıştı ve nihayet saati izlemeyi bırakmışım. Minibüse bindiğim an müthiş bir rahatlama hissettim. Ama karanlıkta yol almaya başladığımızda korkmaya başladım. Kolombo'ya gitmek istemiyordum. Evet, hastane-deki çılgınlıktan kaçmak, Mette'nin evindeki herkesten uzaklaşmak istemiştım ama bu belirsizliğe biraz daha sığınamaz mıydım? Bu minibüsün koltuğunda sonsuza kadar oturmak istiyordum. Birkaç saat içinde güneş doğacaktı. Yarının olmasını istemiyordum. Yarının getireceklerinden, hayatın gerçeklerinden ölesiye korkuyordum.

Uyandığım da kulağıma gelen hışırtıları duymazdan geldim. Ne olduğunu biliyordum, Vikram bir paket cips açmış onu yiyordu. Hışır hışır. Cipsi paketinden çok yavaşça çıkarırken oluşan ses bu. Yavaşça çıkarıyor, gözleriyle zevkine vara vara cipsi takip ediyor ve yine çok yavaşça ağzına atıp çiğniyor. Bunu paketin dibindeki küçük kırıntılar bitene kadar sürdürdü. Cipsi böyle yedi, hiç aceleye ge-

tirmeden ve ne kadar hoşuna gittiğini abartılı hareketlerle ifade ederek. Eğer ben etraftaysam daha da abartıyordu, çünkü bu en sevdiği çereze günlük yeme sınırı koymuştum. *Ama anne*, öbür çocuklar her gün beslenme saatlerinde bile yiyorlar. Evet, *her gün*, ya ben? O salak müsliyi yemek zorundayım. *Iyy!* Kulağımdaki sesler devam etti, bense hareketsizliğimi korudum. Vikram intikam alıyor, diye düşündüm. Bana onu abur cuburdan mahrum ettiğim anılarla dönüyor. Sonra onu gördüm, yatağında bir yastığın üzerinde oturuyordu ve üzerinde okul kıyafetleri vardı; gri pantolon, parlak kırmızı kazak. Yatak başlığına dayanmış, dizlerini kendine çekmişti ve sol elinde çips paketi vardı. Gri çoraplarını giymişti; çizgili, uzun olanlarını. Başparmağı delinmişti. Okuldan geldiğinde böyle görünürdü. Pantolonunda çamur lekeleri, burnunun altında kurumuş sümük izleri olurdu. Üstünün kirini yastıklarına bulaştırma, derdim hep. Leş gibi pantolonunla yatağında oturma. Hemen git ellerini yıka Vik.